LIBRIS | We know books

Sohn Won-pyung, *Almond*
Copyright © 2017 & 2023 by Won-pyung Sohn
All rights reserved.
The Korean edition was originally published by Dazzling Inc., Korea.

© 2023 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română

Această carte este publicată cu sprijinul Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

Design copertă: © DUART
Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS
Valea Lupului, Iași
www.alicebooks.ro
hello@alicebooks.ro
Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOHN, WON-PYUNG
Migdală / Sohn Won-pyung; trad. din lb. coreeană și note de Iolanda Prodan. -
Valea Lupului: Alice Books, 2023
ISBN 978-606-95692-4-5

I. Prodan, Iolanda (trad.; note)

821.531

Sohn Won-pyung

MIGDALĂ

Traducere din limba coreeană
și note de Iolanda Prodan

ALICE BOOKS

2023

LIBRIS | We know books

1

În ziua aceea, șase oameni au murit și unul a fost rănit. Mai întâi mama și bunica. Apoi un student care a venit să-l oprească pe bărbat. Au urmat doi bărbați, trecuți de cincizeci de ani, care erau în primul rând al paradei Armatei Salvării, și un polițist. Ultimul care a murit a fost chiar acel bărbat. A ales să fie ținta finală, după ce a înjunghiat oameni la întâmplare. Și-a înfipt adânc cuțitul în piept, dar, la fel ca celelalte victime, a murit înainte să ajungă ambulanța. Totul s-a petrecut în fața mea, iar eu am privit. Asta e tot ce am făcut – doar am privit.

Ca întotdeauna, cu ochi goi, inexpresivi.

LIBRIS | We know books

2

Primul incident s-a întâmplat când aveam șase ani. Simptomele apăruseră mai devreme, dar abia atunci chipul m-a trădat. Mult mai târziu decât se aștepta mama. Să fi fost de vină ignoranța ei? În ziua aceea nu a venit să mă ia de la grădiniță. Mai târziu mi-a spus adevărul: în ziua aceea, după foarte mult timp – de fapt, după câțiva ani –, a mers să-l vadă pe tata. „De mâine am să te uit. Nu e ca și cum aș vrea să cunosc un alt bărbat, dar am să te uit" – așa spunea, în timp ce ștergea pereții firidei din columbarul unde era urna cu cenușa tatei. Preocupată să pună punct poveștii ei de iubire, a uitat complet de mine, musafirul nepoftit cu care dragostea din tinerețe a intrat în viața ei.

După ce toți copiii au plecat, am ieșit singur din clădirea grădiniței. Casa mea era dincolo de o pasarelă – asta era tot ce știam eu, un băiețel de șase ani. Am urcat pe pasarelă și am aplecat capul peste balustradă. Sub

mine, mașinile înaintau de parcă alunecau. Brusc, mi-am amintit de o scenă pe care o văzusem undeva: am strâns în gură cât de multă salivă am putut, am ochit o mașină de sub mine și am scuipat. Saliva s-a evaporat înainte să ajungă pe mașină, dar eu am continuat să scuip, fără să-mi iau ochii de la șirul de mașini, până când m-a luat cu amețeală.

— Ce faci? Îhh, ești grețos!

Am întors capul: o tanti trecută de a doua tinerețe se uita urât la mine. La fel ca mașinile ce alunecau pe sub pasarelă, așa a trecut și ea pe lângă mine și am rămas din nou singur. Scările de sub pasarelă se despărțeau în mai multe direcții, iar eu nu mai știam încotro să o apuc. La dreapta și la stânga mea, totul era identic: cenușiu și rece. Am auzit câțiva porumbei fâlfâind din aripi deasupra capului și am hotărât să mă țin după ei.

Mă îndepărtasem mult de pasarelă când mi-am dat seama că o luasem în direcția greșită. La grădiniță învățasem un cântecel, *Tot înainte*. Și mi-am spus că aveam să ajung acasă dacă o țineam tot înainte, fiindcă așa spuneau și versurile: „Pământul e rotund, mergi tot înainte". Cu pași mici, tărăgănați, am ținut-o drept înainte, cu încăpățânare.

Drumul principal m-a dus către o alee îngustă, mărginită de case vechi. Pe zidurile din beton, care mai aveau puțin și se prăbușeau, erau cifre ce nu-mi spuneau nimic și cuvântul „părăsită", scrise cu vopsea roșie. Pe alee nu era nici țipenie de om.

LIBRIS We know books

La un moment dat, am auzit pe cineva gemând încet. *Ah*... Nu sunt sigur dacă era *ah* sau *oh*. Cred că mai curând era *aaa*. În orice caz, a fost un geamăt scurt și slab. Am pornit încotro se auzea geamătul. Apropiindu-mă mai mult de el, auzeam *îîî*, apoi *iii*. Venea de după un colț. Și am luat colțul, fără să ezit.

Un băiat zăcea pe caldarâm. Era mic, nu-mi dădeam seama câți ani să fi avut. Umbre negre veneau peste el și dispăreau, apoi iar veneau și dispăreau din nou. Îl băteau. Nu el scotea gemetele scurte, ci umbrele care îl înconjurau. Erau ca niște icnete. Îl loveau cu picioarele și îl scuipau. Am aflat mai târziu că erau elevi la gimnaziu, dar atunci, în ochii mei, umbrele lor erau mari și lungi, aidoma umbrelor unor oameni mari.

Băiatul nu se împotrivea și nici nu scotea vreun sunet, ca și cum era obișnuit să fie bătut. Îl întorceau pe toate părțile, de parcă era o păpușă de cârpă. Una dintre umbre i-a dat lovitura finală, un picior în coaste. Apoi au dispărut. Era acoperit de sânge, gros ca un strat de vopsea roșie. M-am apropiat de el. Părea mai mare decât mine. Probabil că avea 11 sau 12 ani, de două ori vârsta mea, dar simțeam că era mai mic decât mine. Coșul pieptului i se zbătea, avea respirația scurtă și slabă ca a unui cățeluș abia venit pe lume. Mi-am dat seama că era într-o stare gravă.

M-am întors pe alee. Era la fel de pustie ca mai devreme. Doar scrisul roșu de pe zidurile cenușii îmi sărea în ochi. Am rătăcit câteva clipe, apoi am zărit o

prăvălie. Am deschis ușa glisantă și am intrat înăuntru:

— Nene...

La televizor era emisiunea *Distracție în familie*. Patronul prăvăliei stătea cu ochii lipiți de ecran și chicotea atât de tare, că nu m-a auzit. Unul dintre invitați avea căști pe urechi și trebuia să se uite la buzele altui invitat din fața lui și să ghicească ce cuvânt rostea. Cuvântul era „trepidație". Nu știu de ce, dar îmi amintesc și acum cuvântul. Probabil fiindcă habar nu aveam ce înseamnă. O femeie scundă nu reușea să ghicească și spunea tot felul de cuvinte ciudate, făcând publicul din studio și pe bărbatul din prăvălie să râdă. Timpul s-a scurs și echipa femeii a pierdut jocul. Bărbatul din prăvălie a țistuit, de parcă îi părea rău pentru ea.

— Nene..., l-am strigat din nou.

— Mm?

A întors capul către mine.

— Zace un om pe caldarâm, i-am spus.

— Așa, și? a răspuns absent și și-a îndreptat spatele.

La televizor, cele două echipe se pregăteau să înceapă un alt joc cu întrebări pentru care primeau punctaj mare, care putea răsturna clasamentul.

— S-ar putea să moară, am continuat, zgândărind cu degetele unul dintre pachetele cu caramele ordonate frumos pe un raft.

— Așa crezi tu?

— Sunt sigur.

LIBRIS | We know books

Abia atunci m-a privit drept în ochi.

— Cum poți să vorbești atât de calm despre așa o grozăvie? Băiețică, nu e bine să minți.

Câteva clipe am tăcut, încercând să găsesc cuvintele potrivite ca să-l conving. Eram prea mic, nu știam prea multe cuvinte și, oricât m-am chinuit, nu mi-au venit în minte vorbe mai adevărate decât cele pe care i le spusesem mai devreme. Tot ce puteam să fac era să repet.

— S-ar putea să moară.

3

Emisiunea de la televizor s-a terminat și bărbatul a sunat la poliție. Când m-a văzut jucându-mă cu marginea pachetului de caramele, n-a mai suportat și s-a răstit la mine să plec dacă nu vreau să cumpăr nimic. Au trecut câteva minute până a ajuns mașina poliției și în tot acest timp m-am gândit doar la băiatul ce zăcea pe caldarâm. Era mort când au ajuns polițiștii.

Problema era că băiatul era fiul negustorului de la prăvălie.

Așezat pe un scaun în secția de poliție, îmi legănam picioarele ce nu-mi ajungeau la podea. Le legănam pe rând, stâng, drept, stâng, stârnind un curent de aer rece. Afară se întunecase și îmi era somn. În clipa în care mai aveam puțin și adormeam, ușa secției s-a deschis și în prag a apărut mama. Când m-a văzut, a scos un țipăt și mi-a dat una după ceafă de m-a durut rău

LIBRIS We know books

de tot. Bucuria revederii nu a ținut-o mult, căci ușa secției s-a deschis din nou cu un zdrăngănit. Cu fața plină de lacrimi, bărbatul de la prăvălie a intrat abia ținându-se pe picioare, sprijinit de o parte și de alta de doi polițiști. Expresia de pe chipul său era complet diferită de cea pe care o avea când se uita la televizor. S-a prăbușit în genunchi și, tremurând din toate încheieturile, a început să bată cu pumnii în podea, apoi s-a ridicat brusc și a început să urle din toți rărunchii, arătând cu degetul către mine. Nu prea înțelegeam ce zbiera, dar am deslușit ceva de genul: „Dacă ai fi vorbit mai serios, aș fi ajuns mai devreme la băiat!".

„Ce pretenții aveți de la el? E doar un copil de grădiniță", i-a spus un polițist, ajutându-l pe bărbat să se ridice. Nu puteam să fiu de acord cu nenea. Eu chiar vorbisem foarte serios. Niciodată nu zâmbeam și nu reacționam exagerat. Nu înțelegeam: de ce mă învinovățea? Aveam șase ani, un vocabular sărac și nu știam cum să exprim în cuvinte o asemenea întrebare, așa că am tăcut. Dar a țipat maică-mea și pentru mine. Într-o clipită, secția de poliție s-a transformat într-o casă de nebuni. Bărbatul urla că-și pierduse copilul, maică-mea se tânguia că-și găsise fiul dispărut.

În seara aceea, ca de obicei, m-am jucat cu figurinele mele de plastic. Aveam una în formă de girafă și, dacă îi apăsam gâtul lung, se transforma într-un elefant. Simțeam privirea mamei pe fiecare centimetru al corpului meu.

— Nu ți-a fost teamă? m-a întrebat.

— Nu, i-am răspuns.

Zvonurile despre incident, mai ales despre cum am privit inexpresiv cum un om este omorât în bătaie, s-au răspândit repede. De atunci, îngrijorările mamei au început să se adeverească una după alta.

Lucrurile s-au agravat după ce am început să merg la școală. Eram elev la primară când, într-o zi, în drum spre casă după ore, o fată ce mergea în fața mea a călcat pe o pietricică, s-a dezechilibrat și a căzut. Așteptând să se ridice – da, îmi stătea în drum –, mă uitam concentrat la diadema ei cu Mickey Mouse. Stătea pe caldarâm și plângea. La un moment dat, a apărut mama ei și a ridicat-o. S-a uitat urât la mine și, indignată, a țistuit.

— A căzut în fața ta și n-ai întrebat-o dacă s-a lovit? Deci ce-am auzit e adevărat: tu chiar nu ești un copil normal.

Cum nu-mi trecea nimic prin minte ce i-aș fi putut răspunde, nu am deschis gura. Văzând că se întâmpla ceva, ceilalți colegi s-au adunat în jurul meu. Șușotelile lor îmi iritau timpanele. Mi-am dat seama că nu făceau decât să repete ce spusese mama fetei. Acela a fost momentul în care bunica a venit să mă salveze. A apărut din senin ca Wonder Woman și m-a luat în brațe.

— Nu mai spuneți prostii! s-a răstit bunica la femeie, cu glasul ei răgușit. Asta mică a avut ghinion și s-a împiedicat! De ce dați vina pe băiat?

LIBRIS | We know books

Și nu a uitat să-i ia la rost și pe ceilalți colegi.

— Și voi ce stați și vă holbați, obrăznicăturilor?!

După ce ne-am îndepărtat de mulțime, am ridicat capul către ea: mergea cu buzele țuguiate.

— Bunico, de ce spune lumea că sunt ciudat?

A dat drumul la buze și mi-a răspuns:

— Fiindcă văd și ei că ești special. Unii oameni nu-i suportă pe cei care sunt diferiți de ei. Ah, monstrulețul frumos al bunicii!

Atât de tare m-a îmbrățișat, că m-au durut coastele. Avea obiceiul să-mi spună uneori „monstru". Pentru ea, nu însemna ceva rău.

4

Sincer să fiu, am avut nevoie de ceva timp să înțeleg numele de alint pe care bunica mi-l dăduse cu atâta dragoste. În cărți, monștrii nu sunt frumoși. Sunt oricum, numai frumoși nu. Și mă întrebam de ce mă striga așa. Chiar și după ce am învățat cuvântul „paradox" – rezultatul alăturării a două cuvinte sau idei contradictorii –, confuzia mea nu s-a risipit. Aveam o nelămurire: pe ce punea bunica accentul, pe *frumos* sau pe *monstru*? În orice caz, fiindcă mi-a spus că mă strigă așa din dragoste, am hotărât să o cred pe cuvânt.

Ochii mamei s-au umplut de lacrimi când bătrâna i-a povestit întâmplarea cu fetița Mickey Mouse.

— Știam eu că așa o să se întâmple... N-am vrut să cred că ziua asta va veni atât de devreme...

— Să nu te aud! Dacă ai chef să te vaiți, mergi în odaia ta, închide ușa cu cheia și n-ai decât să bocești acolo cât vrei!

Mama s-a oprit brusc din plâns, s-a uitat înmărmurită la bunica, apoi a început să plângă și mai tare. Bunica a țistuit de trei ori, a scuturat din cap iritată, a oftat adânc, a ridicat capul și și-a oprit privirea exasperată asupra unui colț al camerei, unde peretele se întâlnea cu tavanul. Era scena tipică între cele două femei.

Într-adevăr, maică-mea își făcea de mult griji pentru mine, deoarece, la scurt timp după ce m-a adus pe lume, și-a dat seama că eram diferit de ceilalți copii. Dacă mă întrebați în ce sens eram diferit, vă răspund simplu: nu zâmbeam și nu râdeam niciodată.

La început, mama a crezut că mă dezvolt mai încet, dar în cărțile pentru părinți citise că bebelușii încep să râdă la trei zile după ce vin pe lume. Și a început să numere zilele – trecuseră aproape 100 de zile de când mă născusem și nu râdeam și nu zâmbeam.

Chipul meu era încremenit, aidoma feței unei prințese din basme blestemată de mașteră să nu zâmbească niciodată. Și mama a încercat de toate și orice cu mine, ca un prinț ce vine dintr-un tărâm îndepărtat ca să cucerească inima prințesei. Bătea din palme, cumpăra jucării agățătoare și zgomotoase de felurite culori, pe care le zgâlțâia doar-doar am să râd, ba chiar se prostea dansând penibil pe muzică pentru bebeluși. Încerca de toate, iar când nu mai putea de oboseală, ieșea pe verandă și fuma o țigară, obicei de care s-a lăsat cu greu după ce a aflat că rămăsese însărcinată cu mine. Odată am văzut un clip pe care l-a filmat în anii aceia.

Curgeau apele pe ea, atât de tare se agita ca să mă facă să râd, iar eu o priveam înghețat și inexpresiv. Aveam ochii prea profunzi și apatici pentru un copil.

Indiferent ce făcea, nu reușea să mă facă să râd sau să zâmbesc. A mers la o clinică, dar medicul nu i-a spus mare lucru. În afară de absența surâsului, rezultatele consultului arătau că aveam înălțimea și greutatea normală pentru un copil de vârsta mea, că mă dezvoltam normal. Plictisit, pediatrul de la clinica din cartier a trimis-o acasă, spunându-i să nu-și facă griji, că fiul ei e sănătos și crește frumos. O vreme, mama a încercat să-și aline zbuciumul, spunându-și că eram doar puțin mai tăcut decât alți copii. Când am împlinit un an, s-a întâmplat ceva care i-a confirmat că nu-și făcea griji degeaba.

În ziua aceea, mama a pus un ibric roșu cu apă fierbinte pe masă. S-a întors cu spatele ca să ia cutia cu lapte praf și să-mi prepare laptele, timp în care eu am întins mâna către ibric. Ibricul s-a răsturnat de pe masă și a căzut pe podea, împroșcând apa fierbinte. Și în ziua de azi am pe piele o urmă palidă de la opăreală, rotundă ca o medalie. Am țipat și am început să plâng. Maică-mea a crezut că îmi va fi frică toată viața de apa fierbinte și de ibricele roșii, așa cum ar fi reacționat orice copil normal. Nu era și cazul meu. Mie nu-mi era teamă nici de apa fierbinte, nici de ibricul roșu. Ori de câte ori vedeam ibricul roșu, întindeam mâna să-l iau, indiferent dacă era plin cu apă rece sau fierbinte.